

1. rész – 2. fejezet

Bizonyágtételünk tartalma

David J. Engelsma

„És monda nékik [Jézus]: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. Ti vagytok pedig ezeknek bizonyágai.”

Lukács 24:46–48

Bevezetés

Amilyen keveset hagy meg Isten nekünk abban, hogy eldöntsük, tanúk leszünk-e, olyan keveset hagy számunkra abban is, hogy eldöntsük, miről is fogunk tanúskodni: mi a bizonyágtételünk tartalma, legyen szó akár beszédünk üzenetéről, akár bizonyágtevő életünk természetéről. A könyv első fejezetében megmutattuk, hogy Isten tanúul hív el minket. Ő dönti el, hogy bizonyágot kell tennünk. Isten dönt a bizonyágtételünk tartalmáról is. Egy tanúnak hűségnek kell lennie, mégpedig nemcsak abban, hogy tanúskodik, hanem abban is, hogy miről tesz bizonyágot.

Ebben a fejezetben nem arról szeretném meggyőzni az olvasót, amit én fontosnak gondolok azt illetően, hogy mit mondunk a bizonyágtétel során. Inkább arra emlékeztetem mindannyiunkat, amit Isten vár tőlünk, hogy tanúként szóljunk.

Jó oka van annak, hogy Isten meghatározza a bizonyágtétel tartalmát az ő egyháza (a test) számára, valamint az ő hívő gyermekei számára egyen-egyenként. Egyrészt bizonyágtételünk hatása, vagy annak haszna – a Lélek áldása alatt – annak tartalmán múlik. A tartalom mindennél

fontosabb.

Másrészt a látható egyházban a hívők és gyermekeik közé hamis tanítók és képmutatók keverednek, akik készek és serények az egyház tanúságának elrontásában. Ha nincs a bizonyágtétel tartalmának nincs mércéje, ha a tanúságtételnek nincs Istentől ihletett tartalma, akkor a hamis tanítók és a hamis testvérek hamar tönkreteszik, vagy legalábbis megnehezítik a tanúságunkat.

Harmadrészt Isten hívő népe bűnös, gyarló emberekből áll – ideértve a lelkipásztorokat, a misszionáriusokat és a teológiai tanárokat is –, akik természet szerint hajlanak a hamis tanúságra, és készek meggyengíteni vagy meghamisítani az igaz bizonyágtételt, amely az egyház feladata; továbbá könnyen elcsábítja őket a saját bizonyágtétel megalkotásának kísértése, valamint arra is hajlamosak, hogy ne mondják el, amit kellene.

Jehova újra meg újra megbízza, sőt figyelmezteti a prófétákat: „Mondjátok meg Izráelnek, amire tanítottalak titeket: se többet, se kevesebbet, semmi mást.” Ez vonatkozik az igaz egyházra és annak bizonyágtételére. Arra is vonatkozik, amit az egyház bármely tagja mond a felebarátjának.

A tartalom jelentősége

Mielőtt rátérünk a keresztyén tanúságtétel tartalmára, meg kell gondolnunk, milyen fontos a bizonyágtételünk vagy – ahogyan némelyek mondanánk – az evangélizációnk helyes tartalma. Valójában a tanúságtétel tartalmának jelentőségét általában csekélynek tekintik, sőt teljesen semmibe veszik. Sokan hangsúlyozzák a bizonyágtétel értékes és szükséges voltát, de közben nem is gondolnak annak tartalmára. Csupán az fontos igazán, hogy valaki kinyissa a száját, és mondjon valamit – természetesen valami vallásosat, ha lehet, akkor Jézusról. Mindazonáltal bármi elegendő. Akármilyen megteszi. Sok ember számára a tanú fogalma kimerül a bizonyágtétel aktivitásában, és nem nagyon foglalja magába a tanúságtétel tartalmát.

Manapság sokan mások nyitottak majdnem mindenre, ami akár az egyházak, akár az egyes keresztyének bizonyágtétele során elhangzik még akkor is, ha az üzenet – a tartalom – hamis, vagy sokszor bolondság. Csupán az a fontos, hogy az egyházak és az emberek tegyenek bizonyágot. Többek hozzáállása szerint a tanúságtétel tartalma, az üzenet nem nagyon számít, és nem képezi a tanúság lényeges részét.

Az a gondolkodás, miszerint a tanúságtétel tartalma lényegtelen, hamis. Az egyház és tagjai

Istentől parancsként kapott bizonyágtételének lényeges része a tartalom. Ha valaki helytelen tartalmat akar elmondani, inkább maradjon csöndben. Ha egy egyház vagy egy ember hibás tartalomról beszél, akkor nem tett bizonyágot, hanem hamisan tanúskodott, és Isten hamis tanúként tekint rá.

A keresztyén tanúskodás tartalmának jelentősége világos, ha a bíróság előtti tanúskodás alapvető szerepét tekintjük. Fontos, hogy egy ilyen tanú csak az igazságot vallja. Tanúságtétele mindennél fontosabb. A vádlott helyes vagy helytelen elítélése vagy szabadon bocsátása a tanú bíróság előtti vallomásának tartalmától függ. Ki mondja vagy gondolja, hogy valójában nem is fontos, hogy mit mond a tanú, csak az a lényeg, hogy tanú legyen?

A helytelen tartalom a tanút hamis tanúvá teszi – a lehető leggonoszabb emberré –, és bizonyágtétele is hamis lesz, ami az elképzelhető legveszélyesebb és legkárosabb tevékenység. A Biblia elítéli a hamis tanút, aki hamisan, rossz tartalomról tanúskodik. A törvény kilencedik parancsolata megtiltja a (felebarátaink elleni) hamis bizonyágtételt.

Hamis tanúság

A hamis tanúskodást a Szentírás általánosabban is elítéli és megtiltja: „*Hazug hírt ne hordj; ne fogj kezet a gonosszal, hogy hamis tanú ne légy*” (2Móz 23:1); „*A ki igazán szól, megjelenti az igazságot, a hamis bizonyág pedig az álnokságot*” (Péld 12:16).

A Biblia különösen is elítéli azokat, akik Istenről és az üdvösségről tanúskodnak (ami ennek a könyvnek a témája) rosszul és hamisan.

„Mert a bálványok hazugságot szólnak, a varázslók pedig hamisságot látnak és üres álmokat beszélnek, hiábavalósággal vigasztalnak; azért elszélednek, mint a juhnyáj, a mely sanyarog, mert nincs pásztora” (Zak 10:2).

„Ímé, én a prófétákra támadok, a kik hazug álmokat prófétálnak, azt mondja az Úr, és beszélnek azokat, és megcsalják az én népemet az ő hazugságaikkal és hízeltedéseikkel, holott én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam nekik, és használni sem használtak e népnek, azt mondja az Úr” (Jer 23:32).

A tanúságtétel tartalmi része olyan, hogy ha valaki hamisan tanúskodik, abból arra következtethetünk, hogy Isten nem küldte őket, és nem parancsolt nekik.

Az Újszövetség hasonlóképpen figyelmeztet azokra, illetve elítéli azokat, akik állításuk szerint Isten, Krisztus és az üdvösség tanúi, de amit mondanak, az hamis és pusztító. Péter figyelmeztet arra, hogy vannak „hamis próféták... [és] hamis tanítók, a kik veszedelmes eretnkségeket fognak becsempészni” (2Pt 2:1). A 2Timótheus 3:13 szintén elítéli azt a vallásos tanúságtételt, amelynek tartalma hamis: „A gonosz emberek pedig és az ámitók nevednek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén.”

Isten nem arról szól a Bibliában, hogy mindegy, mi a tanúságtételünk tartalma, a lényeg csak az, hogy tanúskodjunk. Éppen ellenkezőleg, a bizonyságtétel értéke pontosan a tartalom: mi hangzott el.

A tanúságtétel tartalmának jelentőségét azzal magyarázhatjuk, hogy mi Isten szándéka a bizonyságtételünkkel. Ha csupán az lenne a célja, hogy jól érezzük magunkat, akkor lényegtelen volna a tartalom. Akkor nem számítana, mit is mondunk másoknak: csak az a fontos, hogy valakinek bizonyságot tettünk a mai napon. Amennyiben az a cél, hogy az egyházhoz csatlakozzon valaki, akkor sem sokat számít a tartalom. Nem az a fontos, amit mondunk, hanem az számít, hogy valaki csatlakozott az egyházhoz, és többen lettünk.

Tanúságunkkal azonban Istennek nem az előbbie a céljai. Neki van célja, méghozzá ben us egy. Ezek a célok fontossá, sőt alapvető jelentőségűvé teszik bizonyságtételünk tartalmát. Isten célja az, hogy tanúságunkkal megdicsőítsük őt akár figyelnek arra, akár elutasítják azt. Ehhez szükséges, hogy a tartalom az igazság legyen. Az Úrnak az a célja, hogy tanúságunkkal Jézus Krisztust tiszteljük, aki testi feltámadása által mindenek Ura lett, és aki az egyedüli Megváltó, mivel teljes életében engedelmes volt Atyja akaratának, egészen engesztelő haláláig. Ehhez szükséges, hogy a tartalom az igazság legyen. Istennek az is a célja, hogy a tanú a választottakat Krisztushoz vezesse, és neki nyerve meg; eljuttassa az üdvösségre és olyan igaz, intézményes egyházba, ahol ez az üdvösség megtalálható és elnyerhető. Ehhez szükséges, hogy a tartalom az igazság legyen. Az Úrnak az is a célja, hogy másokról – akiket Isten örök tanácsvégzése során elvetett – nyilvánvaló legyen, hogy lázadó bűnösök, és megkeményedjenek hitetlenségükben (1Pt 2:7–8). Ehhez szükséges, hogy a tartalom az igazság legyen.

Istennek az előbbieken bemutatott céljai nem valósulhatnak meg olyan tanúságtétel által, amelynek tartalma hazugság és hamisság, tekintet nélkül arra, hogy a tanúskodás milyen erőszakos, buzgó vagy vonzó. A Biblia figyelmeztet az olyan térítésre (tanúságtételre), amely buzgó, sőt sok személyes áldozattal jár, mindazonáltal nemcsak értéktelen, hanem gonosz hatása van: a megtérteket – akik hallgattak a bizonyságtételre – a korábbinál rosszabb lelki állapotba hozza. A Máté 23:15-ben Jézus elítéli az akkori írástudók és farizeusok tanúskodását: „*Jaj*

néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megkerületek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek; és ha azzá lett, a gyehenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál.”

Ma a világon a tanúskodásban az egyik legaktívabb vallási társaság a mormon szekta. A bizonyágtételük tartalma gyalázatot hoz az egy, igaz Istenre: megbecsteleníti, sőt tagadja Jézus Krisztust, az egyetlen Megváltót és szuverén Urat, és a megtérteket, akik elhiszik és gyakorolják a mormon vallást, még inkább a pokol fiaivá teszi, mint amennyire megtérésük előtt azok voltak.

A névlegesen keresztyén egyházak és a magukat keresztyénnek vallók szintén hamisan tanúskodnak, mert a tartalom hamis, és nem az igaz hit. A liberális vagy modern teológiájú egyházak és egyének bizonyágtétele hamis, így értéktelen és pusztító: „A különféle vallások istenei valójában ugyanazok. Egyesüljünk, és alakítsunk ki egyetlen világvallást, hogy közösen munkálkodhassunk a földi békéért és bőségért, véget vethessünk a háborúnak, az éhségnek, valamint a nők és a homoszexuálisok elnyomásának. Erről az üdvösségről tanít a Biblia. Az emberiség ezen üdvözítő munkájában Jézus a mi nagy példaképünk, semmi több.”

A római katolikus egyház bizonyágtétele hamis, így értéktelen és pusztító, noha méreteit, lelkes aktivitását és vonzerejét tekintve lenyűgöző: „A pápa Jézus Krisztus helytartója, ezért a vele való kapcsolat az üdvösség. Az üdvösség úgy kezdődik, hogy valaki egy paptól megkapja a sákramentumokat. Az üdvösség folytatása és tökéletesítése viszont rajtad és jó cselekedeteid teljesítményén múlik.”

Az arminiánus egyházak bizonyágtétele hamis, így értéktelen és pusztító. Nyugaton a legelterjedtebb és legerőteljesebb tanúságtétel talán az arminiánus: „Isten minden embert szeret és üdvözíteni akar. Krisztus mindenkiért meghalt. Most felajánlja neked az üdvösséget, de megváltásod rajtad múlik: szabad akaratodból el kell fogadnod ezt a felajánlást. Még ha el is fogadod a felajánlást, és megengeded Jézusnak, hogy belépjen a szívedbe, továbbra is rajtad múlik az üdvösséged: meggondolhatod magadat, elszakadhatsz Jézus Krisztustól, és örökre elveszhetsz.”

Az antinomista egyházak és emberek bizonyágtétele hamis, így értéktelen és pusztító. Az antinomisták azt hiszik és tanítják, hogy a kegyelem feljogosít a szentségtelen életre, így az evangéliumi hit felhatalmazás a bűnre. Napjainkban igencsak népszerű ez a tanúságtétel, amely különféle formákat ölt. „Csatlakozz az egyházunkhoz, mert nálunk nincs előírva a fegyelmezett, szent élet! A presbiterek nem tartanak egyházfegyelmet. Egyházunkban Isten kegyelme megengedi, hogy gonosz, törvénytelen, rendetlen, világi életet élj.” Ez a megagyülekezetek és az úgynevezett „emergens egyházak” tanúságtétele. „Jézusnak nem probléma, hogy elváltál a

feleségedtől, elhagytad a gyermekeidet, és zabolátlan kívánságod miatt egy másik nőt vettél feleségül. Ő vár az úrvacsorához a mi gyülekezetünkben. Akkor is megbocsát neked, ha nem bánod meg bűnödöt úgy, hogy felhagysz a vétkezéssel, ha nem kérsz bocsánatot elhagyott feleségedtől és gyermekeidtól, és nem fordulsz úgy Istenhez, hogy jó cselekedetekben élj, és azokban gyönyörködj.” Ez az észak-amerikai, európai és a világ sok más részén megtalálható, névlegesen evangélikál egyházak tömegeinek tanúságtétele a megengedett, büntetlen, égbekiáltóan törvénytelen keresztyén életéről a 21. században. Mivel ez a bizonyságtétel nagyon népszerű, hasznos, ha emlékeztetjük magunkat arra, hogy Jézus Krisztus egyháza és a valódi keresztyének hogyan tanúskodnak éppen erről a törvényteleneségről, amely a családi életben jelenik meg: „Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő házanépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél” (1Tim 5:8).

Azok az egyházak és egyének is hamisan tanúskodnak, akik különböző okok miatt – például az általános kegyelem tanításához ragaszkodva, amely kegyelmet Isten állítólag az istentelen emberekre kiáraszt – a bizonyságtételüket az istentelen világ gondolkodásmódjához és gyakorlatához igazítják. A világ eredetét tekintve arról tesznek bizonyságot, hogy a világmindenség milliárd évek evolúciója során alakult ki, amint Darwin tanította – így tagadják az 1Mózes 1–3-at. Sok bűnre betegségként tekintenek, vagy még azt is tagadják, hogy azok betegségek volnának, mert elfogadták Freud pszichológiáját. A házasság tekintetében tagadják, hogy a férj lenne a fő, és megnyitják az egyházi tisztségeket a nők előtt, mert megadták magukat az istentelen világ feminizmusának. A szodómia és a lesbikusság tekintetében arról tanúskodnak, hogy ezek a fajtalanságok törvényes kívánságok és elfogadható magatartás, és az efféle kapcsolatokra „házasságként” tekintenek. Tanúságtételükhöz hozzátartozik azon egyházak „szeretetlenek és nem keresztyének” nevezése, akik elutasítják a homoszexuális kapcsolatokat.

Mindezek az egyházak tagjaikkal együtt mindenféle eszközzel, erőszakosan tanúskodnak. Bizonyságtételüket a keresztyénség Istene és Jézus Krisztus nevében teszik. Tanúságtételük azonban nem dicséretreméltó. Nem szolgálja Isten célját, amelyre népét tanúul szánta. A tanúskodás hibája, annak bűne a tartalom.

Mi tehát az igazi keresztyén tanúságtétel tartalma? Mi legyen a tartalom? Ezt Isten határozza meg. Mivel ez ilyen fontos, szándékosan hagyom, hogy maga Isten adjon választ erre a kérdésre, amint azt meg is teszi a Bibliában, mégpedig sokszor közvetlenül akkor, amikor felszólítja népét a tanúságra.

Isten dicsősége

A mindenben helyes bizonyágtétel tartalma először szükségszerűen az Istenről szóló igazság: ő, és egyedül ő az Isten; ő minden tökéletességében és munkájában dicsőséges, különös tekintettel arra, amikor megszabadítja a vétkes, romlott bűnösöket bűnükből és nyomorúságukból.

Keresztyén tanúságtételünk nem az emberről és boldogságáról, hanem Istenről és dicsőségéről szól.

Bizonyágtételünknek ezt a tartalmát fejezi ki az a bibliai szakasz, amelyre ez a könyv is épül csakúgy, mint az a konferencia, ahol ennek a könyvnek az anyaga elhangzott. Az Ézsaiás 43:10–13 így hangzik:

„Ti vagytok az én tanuim, így szól az Úr; és szolgálám, a kit elváltattam, hogy megtudjátok és higgyetek nékem és megértsetek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító! Én hirdettem, és megtartottam, és megjelentettem, és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagytok az én tanuim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok. Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, a ki az én kezemből kimentsen; cselekszem, és ki változtatja azt meg?”

Az Ézsaiás 43-ban az *én tanúim* nemcsak azt jelenti, hogy a tanúkat az Úr küldte el, hanem azt is, hogy őröla tanúskodnak. Ő maga írja le nekünk, amit mondanunk kell róla: *„előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz”* (10. v.). Ő, és egyedül ő az Isten. Bizonyágtételünknek ez az előírt tartalma megmutatja azt is, hogy a tanúságtételnek – szükségszerűen – van egy negatív oldala is: minden más isten hamis, semmi, beleértve az iszlám Allahot is; a keresztyénység Bibliában kijelentett Istenétől eltérő bármely más isten imádása bálványimádás, amely egyszerre bolondság és bűn. A bizonyágtételünk tehát nem lesz népszerű. Tanúságtételünket nehezményezni fogják. A bizonyágtételünk ellenkezést és üldözést von maga után.

Ézsaiás könyvének 43. részében Isten előírja, hogy úgy tanúskodjunk róla, mint az elveszett, nyomorult, bűnös emberek Szabadítójáról: az egyetlen Szabadítóról. *„Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító”* (11. v.). A 12. vers hozzáteszi: *„Én hirdettem, és megtartottam.”* Isten az ő szövetsége folytán Szabadító: ez a jelentése az ő nevének, az Úrnak vagy Jehovának.

Tanúságot kell tennünk Isten szuverenitásáról is, különös tekintettel a megváltás munkájában, de minden más munkájában is. Ez egyszerűen annak a következménye, hogy Ő az egyedüli

Isten. Isten az Ézs 43:13-ban mutatja meg, hogy az ő szuverenitása is a tanúságtétel tartalmának részét képezi: *„nincs, a ki az én kezemből kimentsen; cselekszem, és ki változtatja [vagy zavarja] azt meg”.*

Jézus az Úr

Bizonyágtételünk tartalma másodszor szükségszerűen Jézus Krisztus: a róla szóló teljes igazság. Az 1Korinthus 12:3-ban Szentírás kifejezetten úgy mutatja be Jézus Krisztus igazságát, mint a keresztyén tanúságtétel tartalmát. A korinthusi egyház lelki ajándékokon civakodó tagjait az apostol így szólítja meg: *„Azért tudotokra adom néktek, hogy senki, a ki Istennek Léleke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által.”*

A Lélek minden hívőben úgy munkálkodik, hogy arra indítja őket, hogy Jézust Úrnak nevezzék. Ez a Lélek legfőbb munkája a lelki ajándékokat és tevékenységeket illetően. Ehhez a munkához hasonlítva a Lélek többi munkája alárendelt, még ha a hatásuk látványosabb és feltűnőbb is, mint a nyelvek és a gyógyítás első századi ajándékai.

Az 1Korinthus 12:3 így határozza meg tanúságtételünk tartalmát: „Jézus az Úr.” Ebben az egyszerű hitvallásban és bizonyágtételben sok minden megtalálható. Jézus feltámadt a halottak közül, és trónra ült a mennyei Isten jobbján. Úrként és Isten szolgájaként mindeneket kormányoz. Tekintélye és hatalma van mindenek felett beleértve a halált és a sírt is. Különösképpen is jellemzi Úr volta az ő szabadító munkáját. Ő nem valami gyámoltalan koldusként üdvözíti az embereket, aki azok akaratától és cselekedeteitől függ. A bizonyágtételünk tartalma tehát a *Dordrehti Kánonok* és a szuverén kegyelem abban összefoglalt tanításai. Ezt általában a *kálvinizmus öt pontjaként* ismerik, de jobb lenne úgy beszélni róluk, mint *öt pont Jézus Úr voltáról a megváltásunkban*.

Jézus az Úr. Ő csak azért lehet Úr, mert ő Isten Fia emberi testben. A tanúságtételünk tartalma tehát Jézus isteni személye, a testtétele, és ezért szükségképpen a Szentháromság igazsága. Nyilvánvaló tehát, hogy bizonyágtételünk tartalma nem lehet csupán „az evangélium dióhéjban”.

Jézus váltságművének fontos részei következnek abból a bizonyágtételből, hogy „Jézus az Úr”. Halála váltságot szerzett mindazoknak, akikért meghalt. Isten nem támasztotta volna fel Jézust mint Urat, ha az ő halála nem lett volna teljes elégtétel azok bűneiért, akik helyett szen-

vedett. Ha valaki azt mondja, hogy Jézus az Úr, akkor egyedül a kereszttől reméli bizalommal a bocsánatot és az igazságot.

Jézus Úr voltáról való bizonyágtételünk az ő váltságművének egy másik szempontját is megmutatja, mégpedig azt, hogy ő kormányozza az életünket, és így az ő akaratát tesszük, azaz engedelmeskedünk Jézus Atyja törvényének. Ha valaki lázad Jézus rendeleteivel – azaz Isten törvényével – szemben, akkor nem mondhatja őszintén, hogy „Jézus az Úr”. Valójában a Sátán a bűnbánat nélküli, engedetlen embereknek.

„Jézus az Úr.” Ebből az alapvető hitvallásból következik, amit a Szentírás máshol világossá tesz: a Jézus Krisztusról szóló bizonyágtétel tartalma az ő váltságműve. Maga Jézus is az ő üdvözítő munkáját teszi az ő egyháza és annak egyes tagjai tanúságtételének tartalmává. Erről beszél a Lukács 24:46–48-ban:

„Így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. Ti vagytok pedig ezeknek bizonyágai.”

A bizonyágtétel tartalma *ezek*, azaz a 46. és 47. versekben említettek: Krisztus szenvedése, amely szükséges volt, mivel Isten igazságos a minden népből választott egyház bűneinek súlyát illetően; a testi feltámadása; valamint Jézusnak a bűnök bocsánatára és a megtérésre irányuló szolgálata. A megváltás fő haszna a bűnbocsánat. Ezt egyedül a megtérés útján nyerhetjük el, amely bűneink szívből való fájjalása, azok megvallása és kerülése.

A megtérés a tanúságtétel tartalmához tartozik. Ez is azt jelenti, hogy bizonyágtételünkre gyakran harag és ellenkezés lesz a válasz. A tanúskodásunk megalázza a bűnösöket. Semmi sem bántóbb, ellenszenvesebb és fájdalmasabb a bűnös embereknek, mint amikor azt hallják, hogy meg kell térniük bűnös voltukból és egyes bűneikből.

Mindaz, amit Jézus Krisztus személyéhez és munkájához tartozik, a bizonyágtételünk tartalmának fontos része, ahogyan az a tanúságtétel alkalmához és a megszólított személyhez illeszkedik.

Nemcsak az újszövetségi, hanem – amint arra Jézus a Lukács 24:45-ben rámutatott – az ószövetségi Szentírás is fontos része a Jézus Krisztusról szóló bizonyágtételünknek, hiszen az Ószövetség előre beszélt Jézusról, az ő szenvedéseiről és feltámadásáról. A Lukács 24:45 szerint Jézus megnyitotta a tanítványok elméjét, hogy megérthessék az ószövetségi Írásokat mint az ő róla és az ő váltságművéről szóló prófécíát.

Amikor az Ószövetségről tanúskodunk, mindenképpen egyértelművé kell tegyük, hogy az

adott ószövetségi igeszakasz vagy igazság hogyan kapcsolódik Jézus Krisztushoz. Így például az Ádám történelmiségével kapcsolatos – akár magukat keresztyénnek vallók között megjelenő – hitetlenséggel kapcsolatban nem elég pusztán vitatkozni, hanem úgy kell bizonyágot tennünk Ádám valódi történelmi voltáról, mint aki Krisztus előképe, amint a Róma 5:14 is jellemzi őt. Akik pedig magukat keresztyénnek tartják, de a bibliakritika és az evolúcióelmélet arra indítja őket, hogy Ádámot tagadják, mindezek után rá kell mutatnunk, hogy Ádám tagadása voltaképpen Jézus Krisztus tagadása.

A reménység

Bizonyágtételünk tartalma harmadszor szükségszerűen az a reménység és öröm, amely a miénk, ha hiszünk Jézus Krisztusban, és részesülünk az ő szabadításában. Itt természetesen a 1Péter 3:15-re, erre a jól ismert újszövetségi igeverszóra gondolok, amely így buzdít minket az egyes hívők bizonyágtételével kapcsolatban: *„Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számat kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.”*

Tanúságtételünk tartalma a reménységünkről szól, és megmutatja annak okát is. A reménységünk az eljövendő nagy javak bizonyos várása – nagy jó a halálunk idején, amikor véget ér az életünk; nagy jó a halálunk után; nagy jó az utolsó ítéletben, amely mindenkire vár, amikor Krisztus ismét eljön az idők végezetén; és nagy jó az örökkévalóságban.

Ez a reménységünk alapjában véve a feltámadás: a test feltámadása Krisztus napján, valamint a lélek feltámadása a mennyben a halál pillanatában mindazzal az örök boldogsággal és dicsőséggel együtt, amelyet a feltámadásnak ez a két szakasza ad.

A reménységünk azonban magába foglalja a jelenlegi életben való jó bizonyos várását is, akármilyen sötétek is legyenek a természetes kilátások. A mi reménységünk nem az a bolond feltételezés, hogy úgysem lesz semmi baj, hanem az a bizonyosság, hogy Isten, aki egy nap fel fogja támasztani lelkünket, majd pedig testünket, ebben az életben is őriz minket, gondoskodik szükségégeinkről, és még a rosszat is, amelyet a könnyeknek ebben a völgyében ránk bocsát, valódi, lelki és örökkévaló javunkra formálja (Rm 8:28; Zsolt 23:6).

Ehhez a reménységhez annak ismerete is hozzátartozik, hogy életünknek van értelme, célja és értéke. Éppen ez hiányzik az istentelenek számára. Nem elég, hogy az istentelen embernek szembe kell néznie a halállal és annak borzalmaival, valamint a halál után az ítélet félelmetes Istenével, hanem a földi élete is folyamatosan ki van téve sok szörnyű gonoszságnak, legyen az

valamiféle természeti katasztrófa, családi nyomorúság, szegénység vagy rák. A földi életük pedig értelmetlen és céltalan. Egy francia egzisztencialista filozófus közönségesen így fogalmazta meg (az istentelenek és a hitetlenek nevében): „Az élet az egyik átkozott dolog a másik után, és mindezeket a halál követi.” Ki is hagyta a legrosszabbat: az isteni ítéletet.

Ezzel szemben a hívő életének van értelme és célja: Istenért él, és ez az élet legmagasztosabb, legnemesebb, legdrágább célja. Krisztus és az ő drága menyasszonyát, az egyházat szolgálja. Isten minden jó cselekedetét feljegyi, és megjutalmazza.

A reménységünk oka Jézus Krisztus keresztye és feltámadása, tehát maga Jézus Krisztus. Mivel a reménység hasznát Jézus Krisztusban, hit által kaptuk meg, ezért a hit is a reménységünk oka, így pedig a bizonyágtételünk tartalma.

Isten, Jézus Krisztus és a reménységünk nem a tanúságtétel három különböző eleme, amelyekről három külön alkalommal kell beszéljünk, hanem egyetlen, háromszoros tartalom. A bizonyágtételünk tartalma Isten, aki Jézus Krisztusban, a mi testünkben eljött Fiában Megváltónk, aki reménységet ad a vétkes, romlott, haldokló bűnösnek. Másként fogalmazva a tartalom a reménységünk, amelyet Isten Jézus Krisztus által ad meg a szabadításunk jótéteményeként.

Isten törvénye

Az igaz keresztyén bizonyágtétel előzőekben bemutatott három eleméhez maga Jézus egy negyediket is hozzátesz: Isten törvényét. A missziói parancsban Jézus így rendelkezik: *„Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek”* (Mt 28:20). Sok állítólag keresztyén tanúságtételből – akár a misszióban, akár a személyes evangélizációban hangzik el – megbocsáthatatlan módon hiányzik a missziói parancsolatnak ez az eleme. A tanúságuk véget ér akkor, amikor „elérték valakinek az üdvösségét”. Az efféle bizonyágtételnél nem számít, hogy az illető milyen életet fog élni.

Sok magát keresztyénnek tartó ember veszi a bátorságot, és tagadja, hogy a keresztyén evangéliumhoz bármiféle parancs vagy követelés tartozna. Így ellentmondanak Jézusnak, aki – amikor a missziói parancsolatot adta, amely egyértelműen az evangélium hirdetésére szólítja fel az ő egyházát – azt is az egyházra bízta, hogy a megtérteket szólítsák fel, hogy *„megtartsák mindazt, a mit én [azaz Jézus] parancsoltam néktek.”* Jézus evangéliuma parancsokat is tartalmaz. Ezek nem olyan parancsolatok, amelyeknek engedelmeskedve megigazulhatnánk, elnyerhetnénk üdvösségünket. Nem is olyan feltételeket mutatnak be, amelyekről a megváltásunk

függ. Olyan parancsolatok, amelyek a kegyelmes szabadításért háládatos keresztyén életet szabályozzák, és megmutatják az üdvösség útját Isten megmentett gyermekeinek.

A keresztyénség nem antinomista. Az üdvösség útja nem a törvénytelenység. Az igazi keresztyén bizonyágtétel nem hagyja a megtért embert saját magára az új életben. Nem hagyja tanítás nélkül Jézus Krisztus megváltott és megtért tanítványának háládatos életével kapcsolatban. Nem üzeni neki azt, hogy tetszése szerint élhet. Nem tagadja a megszentelés üdvözítő munkáját, sem Isten törvénye parancsolatainak szerepét ebben a megszentelésben. Az antinomianizmus bizonyágtétele hamis bizonyágtétel, amely napjainkban igen népszerű azok körében, akik gyönyörködnek a test szerinti életben.

A negatív tanúskodás

Bizonyágot teszünk az előbbiekről, és ez mindig magával vonja a tanúságtételünk tartalmával szembeszegülő tévedéseknek, az eretnkségeknek és az engedetlenség megnyilvánulásának a kritikáját.

Amikor azt mondjuk: „Isten az egyedüli Isten”, akkor szembeszállunk az ellenkező tanításokkal, amelyek szerint a többi vallás minden istene Isten, vagy minden egyéb isten az igazi Isten törvényes megjelenése.

Amikor azt mondjuk: „Jézus az Úr”, akkor szembeszállunk a következő hazugságokkal: Jézus halott maradt egy palesztinai sírban; Mohamed egy próféta; az ember az Úr; az üdvösség tekintetében a bűnös ember szuverén, vagyis Úr, tehát a bűnös üdvözítésében Jézus az ember akaratától, befogadásától, cselekedeteitől, vagy bizonyos feltételeknek megfelelő teljesítményétől függ.

Amikor azt mondjuk: „Reménységünk van, mégpedig a feltámadás reménysége, és így életünknek van értelme és célja”, akkor szembeszállunk mindenféle naturalizmussal és materializmussal, a feltámadást tagadó liberális teológiával, valamint a merő evilágisággal, amely az ember célját az evésben, az ivásban és a mulatozásban találja (1Kor 15:32).

A magukat keresztyénnek valók közül sokan kifogásolják a bizonyágtétel tartalmának ezt a kritikus, negatív, ellentétes vonását, mint ami káros a tanúskodásra nézve, sőt nem is keresztyén. Azonban ez a negatív vonás egyaránt jellemezte a próféták, Jézus és az apostolok tanúságtételét.

Ha valaki nem hajlandó ilyen negatív bizonyágot tenni, azaz nem akarja leleplezni és

elítélni a tévedéseket, akkor megmutatja, hogy valójában nem is igaz tanú. Egy igaz tanú buzgón képviseli Isten igazságát, Jézust és a keresztyén reménységet, valamint Isten törvényének igazságát. Tulajdonképpen az igaz tanút Isten kötelezi el arra, hogy leleplezze és megcáfolja a hamis tanút, aki megtagadja vagy megrontja az Istenről, az ő Fiáról és a szabadításáról szóló igazságot.

Az 1Péter 3:15 felszólításához a vita is hozzátartozik. A *megfelelni* görög eredetije az *apologia*, amely a keresztyén evangélium és reménység logikus, érvekkel való védelmezésére utal a hitetlenséggel és a támadásokkal szemben.

Tanúságtételünk tartalmának (Isten, Jézus az Úr, reménység) csodálatos, lenyűgöző természetét tekintve, valamint a tartalom jelentőségére nézve világos, hogy minden tanúnak szüksége van képesítésekre.

A tanúságtételhez szükséges képesítések

Népszerű, ám hamis az a nézet, amely szerint a bizonyoságtétel gyerekjáték, és minden frissen megtért keresztyénnek, aki úgy mond „elfogadta Krisztust”, már másnap bizonyoságot kell tennie.

A Szentírás megköveteli a tanúskodáshoz szükséges képesítéseket. Az Ézsaiás 43:10–13 a következő feltételeket írja elő: „*szolgám, a ki elvélasztottam*”, aki ismeri Istent, hisz neki, és megérti, „*hogy én vagyok az*”, akinek Isten *hirdette és megmutatta* a tanúságtétel tartalmát.

A Lukács 24-ben mielőtt Jézus a tanítványokat tanúul küldte, „*megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat*” (45. v.). Rögtön megígérte, hogy a Lélek megerősíti őket, és képessé teszi őket a bizonyoságtételre (49. v.).

Az 1Péter 3:15 arra szólítja fel a hívőket, hogy adjanak számot a bennük lévő reménységről, de ezt megelőzi az, hogy „*az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben.*” Csakis így lehet valaki kész választ adni.

A tanúságtételhez szükséges képesítések közé tartozik, hogy maga Isten hív el és küld el a bizonyoságtételre. E könyvben később megmutatjuk, hogy ez igaz mind az egyházra, mind az egyes hívő emberekre nézve.

Ilyen képesítés az is, hogy Isten nekünk adja a Lelkét, hogy képessé tegyen minket a valódi bizonyoságtételre. A Lélek alaposan és mélyrehatóan megismerteti velünk a Szentírást. A Lélek hit által Jézus Krisztus megváltásának tapasztalatát adja nekünk. A Lélek buzgóvá tesz Isten oldalán, ami ismét a bizonyoságtételre indít minket („*az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti*

szívetekben”).

A Lélek bátorrá és határozottá tesz a tanúskodásra, amikor szembe kell néznünk azzal, hogy gyűlölik üzenetünket és minket magunkat, ami akár gúnyolódáshoz, sérülésekhez, sőt halálhoz is vezethet. Jézus éppen arra figyelmeztet, hogy ez lesz az ő egyháza bizonyságtételének következménye: *„A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy a ki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik.”* (Jn 16:2). Ez az idő hamarosan elérkezik a 21. század elején Észak-Amerikában és Európában élő igaz egyházak és valódi keresztyének számára.

Tegyéél bizonyságot arról, hogy Isten és a mi Jézus Krisztusunk Atyja – akit a Biblia kijelent, és a keresztyén egyház hirdet – az egyedüli Isten; minden más isten csak bálvány, akiknek a tisztelete kárhuzatos bálványimádás! Tanúskodjál arról, hogy Jézus az egyetlen Megváltó és Úr, és csak a belé vetett hit által lehet üdvösséged! Tegyéél bizonyságot arról, hogy a válás – a házastárs paráznságának okán kívül minden más okból – tilos, és a válás után bármiféle újra-házasodás házasságtörés (Mt 5:32)! Tanúskodj arról, hogy a homoszexualitás és a lesbikusság fajtalanság, így az ilyen kapcsolatok soha nem lehetnek „szent házassággá” (Rm 1:26–27)! Ha egy egyház vagy egy keresztyén így tesz, akkor ki fogják űzni a mostani zsinagógákból (azaz a keresztyén vallási szervezetekből), és megölik. Amikor a hitehagyottak és a modern pogányok így válaszolnak bizonyságtételükre, azt gondolják, hogy ezzel Istennek szolgálnak.

A tanúságtételhez bátorságra van szükség. Ezt a bátorságot az igazság bennünk lakozó Lelkétől nyerjük. Miközben Jézus figyelmeztet arra, hogy a bizonyságtételünk miatt szenvednünk kell, megígéri a minket erre képessé tévő Lelket: *„ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok”* (John 16:7).

Mivel Isten Jézus Krisztus Lelkét az igaz, helyi gyülekezetnek ajándékozza – mégpedig az Ige szolgálata és a sákramentumok által –, a bizonyságtételhez szükséges képesítéseket a helyi egyházban való tagság által nyerjük el. Itt tanuljuk meg a teljes Írást: tanúságtételünk tartalmát. Itt részesülünk folyamatosan Jézus Krisztus gazdag megváltásában. Itt ébred fel Isten iránti buzgóságunk.

Ebből az igaz, intézményes egyházból minden vasárnap este hazamegyünk, hogy a hét során tanúságot tegyünk. Ebbe az egyházba vezetjük azokat, akiket bizonyságtételünk során megnyertünk Krisztusnak.

Az apostolok tanítása, valamint a korai, apostoli egyház tagjainak istentisztelete és élete olyan bizonyságtétel volt, amely által az Úr *„minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel”* (Csel 2:47). Számíthatunk arra, hogy Isten ma is ugyanezt teszi.